BIBLIOTECA NACIONAL ARUBA

SHOCO

Departamento Arubiana

2004

INHOUDSOPGAVE

UNIEK

De meest typische vogel op Aruba is onze Shoco. Dit uiltje is uniek want het komt nergens anders op de wereld voor. Er zijn natuurlijke meerdere soorten uilen in andere landen maar de Shoco zie je alleen op Aruba.
In het Engels wordt het ook wel een '*Burrowing owl*' genoemd en in het Nederlands een '*Holenuil*'. De latijnse naam van de Shoco is *Athene cunicularia arubensis.*

BEKEND

De shoco wordt vaak als embleem of logo gebruikt op producten van Aruba. Het is bijna een nationaal symbool en is bij velen bekend. De Lago heeft de Shoco als logo gebruikt en ze noemden het "*the wise owl*", *e shoco sabi.* Stimaruba heeft ook de shoco uitgekozen als haar herkenningsteken. De bibliotheek heeft één van haar bibliobussen 'Shon Shoco' genoemd.

UITERLIJK

Onze Shoco is ongeveer 20 cm van lengte en de veertjes hebben verschillende kleuren; wit, creme en lichtbruin. De ogen zijn geel van kleur. Overdag zien ze niet zo goed. Met hun lange dunne pootjes kunnen ze goed graven. Het gedrag dat ze vertonen met veel buigingen en knipogen doet komisch aan. Het uiltje kan z'n kopje helemaal omdraaien. De vleugeltjes zijn vrij lang.

VOEDING

De Shoco eet vooral grote insecten. Ze jagen ook op grote kevers, muizen en kleine hagedissen. De Shoco jaagt meestal 's avonds. Dan kan het uiltje het best zien. Hij pakt zijn prooi met de pootjes op en met de scherpe nageltjes scheurt het de prooi in stukjes.

ETEN

De Shoco kauwt het eten twee keer. Een gedeelte van de voeding komt terug in de bek en alle vocht wordt eruit gezogen. Er blijft dan een balletje achter in de bek en dit wordt uitgespuugd. Dit wordt een uilenbal genoemd. Het balletje is ongeveer 1,5 cm tot 3 cm groot.

GRAVEN

De Shoco heeft zijn woonplaats voornamelijk in de cunucu of op een open terrein. Ze graven holletjes in de grond, soms onder rotsen of in een berg zand. Er komen dan ook gangetjes bij en soms is een nest bijvoorbeeld vier meter lang met verschillende uitgangen. Als het echt moet, gebruiken ze pijpen om hun nestjes in te bouwen. Het uiltje is ook overdag actief.

PARKE NACIONAL ARIKOK

In het Parke Nacional Arikok zijn Shoco's te vinden op plaatsen waar een zachte grond aanwezig is of waar natuurlijke holtes te vinden zijn,

zoals de rooien en het tonalietgebied in het zuiden en het westen van het park.

EIEREN LEGGEN

Het vrouwtje legt zo'n 2 tot 5 eieren. De eitjes zijn wit van kleur. De eitjes worden 30 dagen gebroed. De kleintjes zijn donkerbruin van kleur en erg nieuwsgierig. Als het kan lopen ze steeds het nest uit om rond te kijken.

Het nest wordt goed in de gaten gehouden en beschermd. Als er een hond of een ander dier dicht in de buurt van het nest komt wordt er flink geschreeuwd en probeert het uiltje vanuit de lucht de belager af te schrikken. Door een snelle en plotselinge duikvlucht te maken laat hij de ander flink schrikken.
Als de nestjes intact blijven wordt het nestje door verschillende generaties gebruikt.

ROEP

De roep van de uil is vrij luid. Meestal hoor je ze vroeg in de ochtend of in de avonduren. Dan zitten ze ook op de uitkijk.

VOORZICHTIG

Er zijn niet heel veel uiltjes op Aruba. Hun aantal wordt geschat op iets meer dan 40 paartjes. De uiltjes leven in paartjes.

Eigenlijk is de mens de natuurlijke vijand van dit uiltje. Voordat mensen een terrein schoonmaken moeten ze goed uitkijken of er geen holen zijn. Deze mogen niet kapot gemaakt worden.

Op het moment zijn er ook boa's op Aruba. De boa is een slang die niet op Aruba hoort. De boa's eten ook de de shoco's. Ze gaan de nesten binnen en pakken zo de uiltjes. Tot juni 2004 zijn er al 100 boa's gevangen door de medewerkers van Parke Nacional Arikok. In 2003 zijn er meer dan 120 boa's opgepakt en in 2005 meer dan 300.

LITERATUUR

Boeken
Nature guide Netherlands Antilles & Aruba / Karel Beyleveldt (p. 50)
Onze vogels / Bart A. de Boer (p. 85)
Gids Parke Nacional Arikok (p. 20)

Artikels
Shoco : nos parha nacional / Olinda Rasmijn (Stimaruba)

Foto
Uit: Nature guide Netherlands Antilles & Aruba / Karel Beyleveldt (p. 50)